

Glorii morale ale lui Hristos: Ioan 17,4

Ioan 17.4: *Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac.*

Introducere

A doua glorie – în arătarea ei în timp – din Ioan 17 trebuie s-o denumim glorie morală. Ea se găsește în versetul 4, unde se spune: „Eu Te-am preamărit pe pământ”. Ea nu arată spre o desfășurare fizică sau materială a gloriei sau a strălucirii, care ar putea fi percepută de simțurile omenești. Sunt însușiri de caracter, care impresionează mai mult duhul și îl umplu cu bucurie mai mare decât o poate face desfășurarea strălucirii exterioare. Un Nero poate porunci să se arate toată splendoarea și toată frumusețea care corespund puterii Romei, în timp ce inima, care are un simț pentru valorile morale, este cuprinsă de dispreț, da, de repulsie față de cezarul care este punctul central al acestei glorie. Să găsești desăvârșire morală, să fii familiarizat cu Cel care este tot ce are nevoie o ființă desăvârșită și fericită, să cunoști o Persoană în care sinceritatea și simpatia, îndurarea și fericirea sunt împlinite pe deplin și sunt nu numai accesibile altora, ci în felul lor specific sunt active în aceia care I-au fost adăugați Lui, este mult mai mult decât strălucirea exterioară.

Văzut în viața Sa

În Domnul Isus ca Om s-au văzut pe pământul acesta toate însușirile morale ale lui Dumnezeu. Tot ce putea fi pus din belșug în legătură cu gândurile lui Dumnezeu s-a găsit cu desăvârșire în Isus. Ne gândim la sfințenie? El a fost sfânt în conceperea și în nașterea Lui și a fost sfânt în viață și umblare. Ne gândim la îndurare? Când nu a fost auzit sau nu a fost luat în seamă de urechea Sa strigătul după îndurare? Ne gândim la adevăr? La dreptate? La duiosie? La smerenie? La ascultare? La credincioșie? La încrederea în Dumnezeu? La autoritate? La putere? La înțelepciune? La dragoste? Toate acestea se văd în Isus. Nu numai puțină bunătate sau puțină ascultare, nu numai puțină îndurare sau puțină smerenie, nu, aceste lucruri, în ce privește natura lor, se văd în desăvârșirea lor esențială.

Duhul înnoit nu ajunge niciodată la capătul desăvârșirii Sale, ca și cum aceasta ar avea o limită. Oricât de mult noi am putea urmării în gândurile noastre un har oarecare, par să fie adâncimii de nemăsurat și înălțimi de neescaladat – istoria poate fi povestită mereu, însă niciodată ea nu va fi povestită în întregime.

Vorbirea istoriei este simplă, este numai un număr mic din întâmplările vieții Sale care ne sunt relatate. Aproximativ 120 de pagini au fost suficiente, potrivit înțelepciunii divine, să ni le transmită, în Evanghelia relatată de patru ori de Matei, Marcu, Luca și Ioan; însă apostolii și prorocii, sfinții și slujitorii au explorat de aproape două mii de ani această mină, și minunea în toate acestea este, că, cu toate că noi știm destul, ca inima noastră să se umple cu adorare sinceră și venerabilă, rămâne totuși destul ca să-i facă să se bucure în toată veșnicia.

Nu numai că cel mai mare apostol al națiunilor are dorința cea mai profundă „să-L cunoască pe El” (Filipeni 3.10), ci și cel mai mare apostol al circumciziei strigă cu aceeași bucurie fără margini: „... pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeți și vă bucurați cu o bucurie nespusă și plină de slavă”. Să cunoști și să iubești: aceste două lucruri sintetizează mărturia dublă a valorii unice în felul ei a Domnului Isus. Să-L cunoști pe El

înseamnă: să-L iubești, și dacă noi Îl iubim, atunci dorim să-L cunoaștem tot mai mult. Noi ne dorim ca din pricina Lui să fim în părtășia Sa. De așa natură era farmecul care a lucrat în pescari și ceilalți oameni și i-a făcut în zilele din trecut să-L urmeze, și aceleași lucruri sunt prezente și astăzi, care ne atrag spre El.

Văzut în moartea Sa

Dar ce să spunem noi, când ajungem la sfârșitul vieții Sale aici pe pământ? Ce să spunem despre crucea Sa și despre ocară Sa? Ce să spunem despre suferințele Sale și despre moartea Sa? Ce să spunem despre ascultarea Sa față de voia lui Dumnezeu și de jertfirea Sa de Sine ca să facă plăcerea Sa? Ce să spunem despre dragostea Sa? Ce putem spune despre purtarea judecății divine pentru păcat? Ce putem spune despre faptul că pe cruce El a fost făcut păcat? Ce putem spune de faptul că El a privit moartea în față, care era pedeapsa noastră și limita îngrozitoare a puterii lui satan?

Căci în toate aceste lucruri a fost încercată și verificată desăvârșirea Sa. În Isus avem înaintea noastră nu numai un Om desăvârșit, ci pe Unul care a fost încercat în împrejurări, așa cum ele niciodată mai înainte nu au fost. Cel mai bun dintre oameni în anumite ocazii se prăbușește, Hristos însă niciodată. Inima, în căutarea ei după ceva desăvârșit, găsește în El ținta și se bucură de liniște constantă în Fiul lui Dumnezeu, în timp ce conștiința are liniștea permanentă în lucrarea Sa de ispășire.

Aici este glorificat Dumnezeu cu adevărat, nu numai în prezentarea oricărei frumuseți morale în înfăptuirea cea mai înaltă, ci cu privire la cerințele Sale sfinte referitoare la păcat și la păcătos. Căci cuvântul Domnului Isus: „Eu Te-am preamărit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”, cu siguranță au fost rostite anticipat cu privire la moartea Sa. El include toată viața Sa până în momentul când El l-a rostit, noi știm aceasta. Dar toată secțiunea – capitolul 13 până la capitolul 17 – descrie mai dinainte plecarea Sa din lumea aceasta la Tatăl și vorbește despre împrejurări care vor avea loc prin aceasta. La sfârșitul capitolului 16 El spune, rezumând cărarea Sa și privind la sfârșitul ei apropiat: „Eu am biruit lumea”. Pe cât de sigur este că aceste cuvinte includ ultimele ceasuri ale încercării Sale, tot pe atât de sigur este că afirmația „Eu Te-am preamărit pe pământ” se referă la moartea Sa, prin care s-a terminat drumul Său pe pământ, și o include.

Tatăl glorificat

Însă după toate acestea accentul cuvintelor Domnului nostru, pe care le studiem, cade pe „Tine”. „Eu Te-am glorificat”, ceea ce este același lucru cu „Eu Te-am făcut minunat”. În această evangheliie ni se relatează în mod deosebit cum Domnul în viața Sa și în mărturia Sa pune în lumină cine și ce este Tatăl Său, așa că în timp ce noi vedem pe Fiul în gloria și desăvârșirea Sa proprie și unică în felul ei, și prin aceasta în mod necesar suntem atrași spre El, gândurile și sentimentele noastre se îndreaptă în același fel spre Tatăl. Hristos rămâne, însă Tatăl este tot așa același în caracterul Său, în harul Său, în dragostea Sa, că, cel care L-a văzut pe Isus, L-a văzut pe Tatăl. Așa sunt cuvintele Lui adresate lui Filip în Ioan 14.

Este Isus în ochii noștri, luminați prin har, așa de neîntrecut de atrăgător și demn de admirat? Atunci este și Tatăl, care L-a trimis. Cu toate că Tatăl în Sine este nevăzut, noi Îl cunoaștem totuși ca plăcut, venerabil și demn de adorare. El a fost revelat pe deplin în Hristos,

și orice trăsătură a caracterului Său, orice însușire a Ființei Sale, orice adâncime a naturii Sale trezește în inimile noastre sentimente corespunzătoare și adorare. Orice rază a acestei glorii ne vorbește propria ei vorbire minunată, binecuvântată, noi suntem mulțumitori că am fost creați să cunoaștem un astfel de Dumnezeu. Harul, care ne eliberează de păcatele noastre, ne-a adus așa de aproape, că a Tatălui Casă a devenit căminul inimilor noastre și dragostea Tatălui a devenit bucuria duhului nostru. Ce am spus despre Fiul, trebuie să mărturisim și despre Tatăl: a-L cunoaște pe Tatăl înseamnă să-L iubim. Iubindu-L se trezește dorința de a-L cunoaște mai mult. Nădejdea de a fi ca El din punct de vedere moral va deveni într-o zi partea reală a oricărui suflet care a cunoscut pe Tatăl în Fiul.